

ὅλον, οὐτινος τὴν ἐνότητα δύναται νὰ χωρήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ μέρη της καὶ πάλιν νὰ συνθέτῃ χωρὶς ποσῶς νὰ βλάψῃ τὸν μηχανισμόν. Ἐνῶ ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία ἐνοῦται οὐχὶ ἐξωτερικῶς, ἀλλ' ἐσωτερικῶς εἰς ἓν ὅλον σῶμα, οὐπερ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν Παῦλον εἶναι κεφαλὴ, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ ἀποσυντεθῇ καὶ συντεθῇ χωρὶς νὰ βλαφθῇ, ὡς ἐν τῷ μηχανισμῷ. Πρὸς τοῦτοις ὁ μηχανισμὸς τίθεται ἡ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ἐκκλησία ὁρατὸς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς διοικεῖται καὶ διευθύνεται, ἀοράτως ὅμως ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἄρα ἔχει καὶ μέγαν προωρισμὸν πρὸς ὃν πάντες πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ἂν θέλωμεν νὰ εἴμεθα ζῶντα μέλη ἐκείνου τοῦ σώματος, οὐτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός.

Θ. Μ. Μ.

ΜΙΑΑΝΟΝ

Τὸ Μιλάνον, πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλιίας μνημονεύεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεδιόλανα ὑπὸ τοῦ Λιβίου καὶ Πολυβίου. Σπανίως γίνεται μνεῖα αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μέχρι τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Μαξιμιανὸς περιέβαλεν διὰ τειχῶν. Κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας δις ἐλεηλατήθη ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ μετὰ ταῦτα ἔμεινεν ἐν τῷ σκότει μέρει τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθσπερτος ἀνέγειρε τὰ τείχη καὶ ἐξησφάλισε τοὺς ἐν αὐτῷ οἰκοῦντας. Ἐκτοτε τὸ Μιλάνον ηὔξανε κατὰ τὸν πληθυσμὸν καὶ ἐπλούτει, καὶ ἔφθασεν εἰς ἣν νῦν εὐρίσκεται κατὰστασιν, ὃν πρωτεύουσα τῆς Λομβαρδίας καὶ τρίτη πόλις τῆς Ἰταλίας. Κεῖται δ' ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας πεδιάδος μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λάμπρου καὶ Ὀλάνα, ἡ ἀρχαία πόλις περικυκλοῦται ὑπὸ διώρυγος καλουμένης *Naviglio Grande*. Ἡ διώρυξ αὕτη μεθ' ἐτέρας τινὸς καλουμένης *Naviglio di Martesena* θέτει τὸ Μιλάνον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς *Laga Maggiore*, τῆς Αἰμνῆς τοῦ Κόμο, καὶ τοῦ ποταμοῦ Πάδου. Τὰ προάστεια περιβάλλονται ὑπὸ ὄχυρωμάτων ἐχόντων δένδρα καὶ χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως εἶναι περὶ τὰ δέκα μίλια. Αἱ ὠραιότεραι ὁδοὶ εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως· αἱ ἀγούσαι εἰς τὰς πρωτίστας πόλεις καλοῦνται *Corso*, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ παλαιὰ πόλις εἶναι κακῶς ὠκοδομημένη, ἔχουσα ὁδοὺς στενάς καὶ ἀκανονίστους· ἀλλ' αἱ ἐλλείψεις αὗται ἀντισταθμίζονται ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως, ἥτις ἱσταται σχεδὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως. Τὸ ἔξοχον τοῦτο καθίδρυμα ἐκ λευκοῦ λίθου ἅπαν ὠκοδομημένον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν. Ἡρξάτο δὲ ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1386 ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γαλεάζου Βισκόντη, Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, καὶ εἰσέτι δὲν ἐπερατώθη. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι νεωτέρα Γοτθικὴ, ἡ ἐπίχρυσος· τὸ ἐμπροσθεν μέρος μετέχει καὶ τῶν δύο

ὑπάρχουσι δὲ καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν ὀβελίσκους καὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἀγαλμάτων διαφόρου μεγέθους. Τὸ ἔνδον εἶναι εὐρύχωρον καὶ σεμνοπρεπές, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι διακόσιαι βαθμίδες πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὴν στοᾶν ἥτις περικυκλοῖ τὸν πρῶτιστον ὀβελίσκον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦτου μεγαλοπρεπῆς θέα τῆς Λομβαρδικῆς πεδιάδος παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θεατοῦ πρὸς δὲ τοῦτοις ἡ σειρὰ τῶν Ἀλπεων ἥτις τὴν περιβάλλει ἀποτελοῦσα πρὸς βορρᾶν μνησιεδὲς σχῆμα.

Τὸ Μιλάνον ὠνομάσθη «μικρὸν Παρίσιον»· ἡ δ' ἐπωνυμία αὕτη δὲν εἶναι ἀκατάλληλος διὰ τε τὴν κίνησιν καὶ τὴν εὐθυμίαν τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατοῦσαν. Ἐχει πλεῖστα καφενεῖα, λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ἀφθονία κομψῶν ὀχυμάτων καὶ πολυάρθμα θέατρα. Εἶναι δὲ καὶ κέντρον μαθησεως· καὶ πλείονα βιβλία ἐκδίδονται ἐν Μιλάνῳ ἢ εἰς ὅλας τὰς Ἰταλικὰς πόλεις. Αἱ ἐκκλησίαι περιέχουσι πλείστας ὠραίας εἰκόνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ περίφημον «Δεῖπνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν» ὑπὸ Λεονάρδου Βίντση· ἡ «Ἀγάρ» τοῦ Τερτζίνη· ἡ γάμος τῆς Παρθένου» ὑπὸ Ῥαφαήλ, καὶ αἱ ἅγιοι Πέτρος καὶ Παῦλος» ὑπὸ Γκίδου. Ἐκτὸς τῶν οἰκοδομημάτων, τὸ ἐν τῷ Μιλάνῳ θέατρον Λασκάλα καλούμενον, εἶναι τὸ ὠραιότερον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Ἀψὶς τῆς Εἰρήνης δευτερεύουσα τῆς ἐν Παρίσι τοῖς Ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος. Τὸ παλάτιον Βικόντη διακρινόμενον διὰ τὰς ἐπὶ τῶν παραθύρων προτομάς· τὸ παλάτιον Αὐνόνη, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα· τὸ γραφικὸν ἔργον τοῦ Ἀλεξίου παλάτιον τῆς Οἰκονομίας· πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ ἕτερα μεγάλης καλλονῆς. Ὑπάρχουσι δὲ διάφοροι ἀψίδες καὶ πυλῶνες, ὧν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, εἶναι ἡ τοῦ Τικίνου πύλη ἡ Μαρέγκου, ἔργον τοῦ Κανιόλα. Ἡ Νέα Πύλη καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Πύλη εἶνε ἔργα ἀξιοσημείωτα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΡΙΦ

Ἡ ἀκτὴ τοῦ Ρίφ εἶναι μέρος τῆς παραλίας τῆς Μαυριτανίας, περίφημος διὰ τὰ πειρατικὰ κατορθώματα τῶν κατοίκων της, οἵτινες καὶ τοὶ ὑπήκοοι τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν ἀναγνωρίζουσιν ὅμως αὐτόν, εἰμὴ μόνον ὡς ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας· περιέχει δὲ 12 περίπου ἀθλίας κόμας, εἰς ἃς οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τοὺς ἐγκατοίκους τολμᾷ νὰ ἐμφανισθῇ· διὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἀνόμων τούτων ληστῶν ἐμπνεόμενον τοῖς πᾶσι τρόμον. Οἱ ἐπιφοβώτεροι δὲ τούτων εἰσὶν οἱ κατοικοῦντες τὴν κόμην Ἀζανέμ, κειμένην εἰς τὸ βάθος μικροῦ τινος κόλπου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς καταφύτου λόφου. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς ταύτης κατάγονται ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Κουλαῖ, καὶ ἔχουσι πολυάρθμα, καλῶς ὠπλισμένα καὶ ἐπιτήδεια πλοίαρια. Οὗτοι ἦσαν οἱ προσβαλόντες τὸν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Πρωσίας Ἀδαβέρτου, διοικούμενον Πρωσικὸν στολίσκον, καὶ οἱ πολλάκις νικήσαντες τακτικὰ Εὐρωπαϊκὰ στρατεύματα. Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Μαυριτα-